

Kuusalon Kaarina

trad. (Finnish)

1. Kau - nis Kaa - ri - na Kuu - sa - lon kuk - ka - nen, nä - in ker - toi mun mum - mo - ni ker - ta, oli
im - myt tuu - he - a - tuk - kai - nen. Tää ta - ru uh - ku - vi via - ton - ta ver - ta.

2. Tuon kaunihiin Kaarinan seuduilla monet alkoi häntä noidaksi luulla,
kun lumosi miehet katseellaan. Taru Kaarinan kauhia kuulla.
3. Klaus Naapin oli uljas mies, tapas Kaarinan messuilla kerta.
Hän katsoi immyttä, katsoi taas. Tää taru uhkuvi viatonta verta.
4. Klaus ratsasti kirkolta Kuusaloön, ken ois sitä voinut luulla,
ja pyysikin immyttä avioon. Taru Kaarinan katkera kuulla.
5. Isä Naapin tuosta vimmastui: Perit poikani, noidan verta.
Sen noidan me saatamme syyteeseen. Rikos tahraapi aatelisverta.
6. Ja kaunis Kaarinan noitana tuomittiin, ken ois sitä voinut luulla.
Hänet Kalmankankaalla mestattiin. Taru Kaarinan kauhia kuulla.
7. Kaunis Kaarina mestauslavalla huusi avuksensa taivasta, maata ja merta.
Oi sallimus Luojan mikä onnettomuus, tähän vaadittu on viatonta verta.
8. Ja niin totta kuin tuntoni puhdas on, hän lausui täydellä suulla,
tämä paatonen verta vuotakoon! Taru Kaarinan kauhia kuulla.
9. Ja se paatonen sitten paikan sai, kivi kirkon seinässä kerta,
ja sen paatosen oot sinä nähny kai, yhä vuotaa se Kaarinan verta.